

Kız ve Fısıldayan Kedi

Ebru Mina TOMURCUK

Kız ve Fısıldayan Kedi

Ebru Mina TOMURCUK

Mira dünyadaki her yerden çok eski kasaba kütüphanesini severdi. Her cumartesi ağır ahşap kapısını iter ve kâğıt ile toz kokusunu içine çekerdi. Uzun taş basamakları tırmanırken yuvarlak gözlükleri burnundan kayardı. Bugün yeni bir şey fark etti: pencere kenarında oturan, ona parlak yeşil gözlerle bakan gümüş grisi bir kedi.

Kedinin ince mavi kurdeleli bir tasması ve hafifçe şingırdayan küçük piring bir anahtar tılsımı vardı. Bir beyaz kulak ucu seğirdi ve alnında soluk bir hilal izi kıvrıldı. Mira yavaşça diz çöktü. "Merhaba," diye fısıldadı. Kedi gözlerini kırptı ve fısıldayarak karşılık verdi: "Merhaba, küçük okur." Mira soluğunu tuttu. Kediler konuşmazdı, ama bu kedi belli ki konuşuyordu.

"Benim adım Fısıltı," dedi kedi, kırmızı çantasının yanına atlayarak. "İnsanların çoktan unuttuğu dilleri anlarım ve bu kütüphanede saklı sırları korurum." Mira'nın kehribar gözleri gözlüklerinin ardında kocaman açıldı. "Gerçek sırlar mı?" diye sordu. "Gerçek sırlar," dedi Fısıltı ve tasmaındaki pirinç anahtar tılsımı neşeyle şingirdedi.

Yaşlı kütüphaneci Bay Quinn, kahverengi tüvit yeleğiyle sürünerek yanlarına geldi. Mürekkep lekeli parmaklarıyla heyecanla havayı tıklattı. "Ah, Fısıltı'yla tanışmışsın!" dedi. "Bu kedi yıllardır bana yardım ediyor, gerçi hafızam eskisi gibi değil, itiraf ederim." Mira'ya kapağında kimsenin okuyamadığı tuhaf kıvrık işaretler olan tozlu bir kitap gösterdi.

Fısıltı masaya atladı ve kapağı kokladı. "Bu eski bir karşılama mesajı," diye fısıldadı kedi. "Şöyle diyor: Burada konuşan her ses hatırlanır." Mira çantasından aldığı kurşun kalemle sözcükleri defterine yazdı. Bay Quinn ellerini çırpıttı. "Olağanüstü! Otuz yıldır o kitabı merak ediyordum!"

Sonraki kitap başka bir sır saklıyordu. Yazıtı bir dizi küçük resimdi: bir güneş, bir nehir ve küçük, açık bir el. Fısıltı onları inceledi ve mırıldandı. "Bir zamanlar burada yaşayan bir kızıdan söz ediyor. Her yolcuyla nezaketle karşılar ve kasaba kapısında suyunu paylaşırmış." Mira resimleri dikkatle çizdi. Tarihin sadece tarihlerden ibaret olmadığını fark etti.

Sabah boyunca kitap kitap çalıştılar. Fısıltı fırıncıların, kayıkçıların ve cesur büyükannelelerin hikâyelerini fısıldadı. Mira dikkatle dinledi ve her şeyi yazdı. Kırmızı çantası notlarla doldu. "Herkes bu hikâyeleri neden unuttu?" diye sordu. Fısıltı'nın yeşil gözleri yumuşadı. "Çünkü kimse durup dinlemedi," dedi kedi usulca.

Bay Quinn onlara ay ve fırınlamayı unuttuęu bir tabak bisküvi getirdi. "Şimdi hatırladım," dedi, cep saati zincirine dokunarak. "Arşiv odasında saklı bir sır daha var. İçindeki eski sandığı hiç açamadım." Mira'ya bir anahtar uzattı. "Belki sen ve Fısıltı onu açabilirsiniz."

Arşiv odası tozlu ve sessizdi, uzun raflar tavana kadar uzanıyordu. Köşede tuhaf harflerle oyulmuş ahşap bir sandık duruyordu. Fısıltı yavaşça etrafında döndü ve fısıldadı. "Yazıt bir bilmece," dedi kedi. "Şöyle soruyor: Paylaşıldığında ne büyür?" Mira çok düşündü, çilli burnu kırıştı. "Dostluk!" dedi.

Sandığın kapağı gıcırdayarak açıldı. İçinde kurdeleyle bağlanmış bir demet eski mektup vardı. Fısıltı her birini yüksek sesle fısıldadı: uzun zaman önce yaşamış çocuklar arasındaki mesajlar, şakalarla, sırlarla ve hayallerle doluydu. Mira onları okudu ve güldü. "Tıpkı bize benziyorlar!" dedi. Kedi mırıldandı. "Tarih böyle işler," dedi Fısıltı. "Sadece insanların zaman boyunca konuşmasıdır."

Bay Quinn içeri sürünerek girdi ve sevinçle soluğunu tuttu. "Mektuplar! Sonsuza dek kaybolduklarını sanmıştım!" Bir tabureye oturdu ve Mira birini yüksek sesle okurken dinledi. Ela gözleri küçük yuvarlak gözlüklerinin ardında parladı. "Bunca yıl," dedi, "en önemli şeyi unutmuşum: bulduklarımızı dinleyecek biriyle paylaşmayı."

O akşam Mira ve Fısıltı bir plan yaptı. Unutulmuş hikâyeleri, diğer çocukların çözebileceği resimler ve bilmecelerle yeni bir kitaba yazacaklardı. Bay Quinn onu ön masaya koymaya söz verdi. "Her ses önemlidir," diye yazdı Mira ilk sayfaya, Fısıltı'nın sözlerini hatırlayarak. Kedi yanına kıvrıldı, küçük bir motor gibi mırıldandı.

Sonraki cumartesi çocuklar yeni kitabın etrafında toplandı. Kıvrık harfleri işaret ettiler ve bilmeceleri denediler. Mira unutulmuş hikâyeleri yüksek sesle okudu ve biri takıldığında Fısıltı cevapları fısıldadı. Bay Quinn o kadar çok gülümsedi ki derin gülümseme çizgileri daha da derinleşti. Kütüphane sıcak ve dolu hissettirdi, tüm lambaları yanmış bir oda gibi.

Haber kasabaya yayıldı. Büyükanne ve büyükbabalar kendi ailelerinin hikâyelerini dinlemeye geldi. Bazıları bir iki satır hatırladı ve kitaba ekledi. Mira her yeni parçayı yazdı. "Tarih büyüyor!" dedi. Fısıltı anahtar tılsımını gururla şingırlattı. "Konuşup dinlediğimizde olan budur," diye fısıldadı kedi. "Geçmiş nefes almaya devam eder."

Mira hâlâ her cumartesi kütüphaneyi ziyaret eder, kırmızı çantası yeni sorularla doludur. Fısıltı pencere kenarında bekler ve Bay Quinn ikisine de bir bisküvi ayırır. Yeni kitap her hafta kalınlaşır. "Her ses önemlidir," der Mira her zaman. Ve Fısıltı karşılık olarak fısıldar: "Evet. Her hikâye bir anahtardır ve her dinleyici onu güvende tutar."

O günden sonra Mira harika bir şey anladı. Eski kütüphane sadece tozlu kitapların yeri değildi. Dostluğun ve tarihin el ele tutuştuğu bir yerdi. Konuşmak ve dinlemek unutulmuş sırları açmış ve gerçek bir dost kazandırmıştı. "Her zaman hatırlayacağım," dedi Fısıltı'ya. Kedi mırıldandı ve piring anahtar tılsımı usulca şıngırdadı, tutulmuş bir söz gibi.